

SONSUZ GEMİ

Francesca Haig Tasmanya doğumlu yazar ve akademisyen. Melbourne Üniversitesi'nde doktorasını tamamladıktan sonra Chester Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Yazarın *Bodies of Water* adlı ilk şiir kitabı 2006 yılında yayımlandı. 2010 yılında Hawthornden Fellowship'ini alan yazar, eşi ve çocuğuyla birlikte Londra'da yaşıyor.

Aslı Konaç 1988 yılında Kıbrıs'ta doğdu. Ortaöğrenimini Türk Maarif Koleji'nde tamamladı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sinema ve Televizyon Bölümü'nü bitirdikten sonra Glasgow Üniversitesi'nde çocuk edebiyatı alanında yüksek lisans yaptı. Çeviri yapmaya devam etmekle birlikte, çocuk edebiyatı alanında çalışmalarını sürdürmektedir.

Francesca Haig'in
YKY'deki kitapları:

Ateş Vaazı (2016)
Kemik Haritası (2017)
Sonsuz Gemi (2017)

FRANCESCA HAIG

Sonsuz Gemi

Roman

Çeviren
Aslı Konaç



YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5013
Doğan Kardeş - 842
—gençlik—

Sonsuz Gemi / Francesca Haig
Özgün adı: The Forever Ship
İngilizceden çeviren: Aslı Konaç

Kitap editörü: Kerem Oğuz Evrandır
Düzeltili: Ceren Kınık

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Grafik uygulama: Akgül Yıldız

Baskı: Matsis Matbaa Hizmetleri San.ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51 Sefaköy / İstanbul
Tel: (0212) 624 21 11 - Faks: (0212) 624 21 17
www.matbaasistemleri.com
Sertifika No: 20706

Çeviriye temel alınan baskı: HarperVoyager, Londra, 2017
1. baskı: İstanbul, Ocak 2018
ISBN 978-975-08-4133-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2013
Sertifika No: 12334

Copyright © De Tores Ltd 2017

HarperCollinsPublishers'ın bir alt markası olan HarperVoyager tarafından yayımlanmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Bu kitap, bir kitaptaki herhangi bir karakterden daha cesur
ve daha komik olan Paul de Tores'e ithaf edilmiştir.

Giriş

Ve nihayet, her şey ateşle sonlandı: Merkezindeki beyazlıktan fıskıran alevler. Bir göz gibi açılan patlama. Bu şekli görürümde o kadar çok görmüştüm ki, patlama, yuvama dönüş gibi geldi bana.

Sular teknenin izlerini örtüyor, bize dair tüm izleri siliyordu. Deniz sır tutmakta hep iyi olmuştur.

Eskiden ozanların söylediği hayaletlerle ilgili bir şarkı vardı. Zach ve ben daha çocukken duymuştum onu. Onlarla tanıştığımız gece, Leonard ve Eva da söylemişti bu şarkıyı. Şarkıda, bir adam sevgilisini boğuyordu, sonra da kadının hayaleti dadanıyordu ona. Adam ondan kaçmak için nehri geçiyordu, çünkü hayaletler suyun üzerinden geçemezdi.

Teknenin burnunda otururken, öyle olmadığını biliyordum.

Birinci Bölüm

“Bana öyle bakmayı bırak” dedi Paloma.

“Nasıl?” dedim.

Yüzümü ateşe döndürdüm, duman yüzünden gözlerimi kıstım. Ona bakıp durduğumu inkâr edemezdim. Sürekli onu izliyordum. Bazen uyandığımda, gitmiş olmasını bekliyor gibi oluyordum – hiç gelmemiş olmasını ya da Ötediyar özlemimizden yarattığımız bir şekilden başka bir şey olmadığını görmeyi.

Ama gelmişti: Sisinden görünen biri gibi soluktu. Crispin’in ya da saçında altın teller ve teni pembe olan Elsa’nın sarışınlığı gibi değildi onunki. Paloma’nın saçı öyle açık sarıydı ki, dalgaların taşıdığı dallar gibi, neredeyse griydi –sanki buraya *Rosalind*’le gelmemiştir de kıyıya vurmuştu. Teninin ağartılmış hasırınki gibi bir beyazlığı vardı ve gözleri açık maviydi – rengi yok denecek kadar açık.

“Sanki hayalet falanmışım gibi” dedi Paloma. Ateşi dürtmek için öne eğildi.

Bakışlarına karşılık verdim. “Özür dilerim.”

Elini havaya savurup özümlü geri itti. “Senin hatan değil. Hepiniz yapıyorsunuz.”

Haklıydı. Rosalind'i bulduktan sonra gemide geçirdiğimiz birkaç günde, aylardır Paloma'yla yolculuk eden denizcilerin bile, o güvertede yanlarından geçerken konuşmalarını yarıda kestiklerini ve geminin tamiri üzerinde çalışırken gözlerinin ucuyla onun hareketlerini takip ettiklerini görmüştüm. Piper ve Zoe de ona bakıp duruyordu. Gemiden ayrılıp New Hobart'a doğru yola çıktığımızdan beridir de, kendimi sürekli onu izlerken buluyordum. O, bir söylentinin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Ötediyar'dan bir insan. İkizi olmayan bir insan. Bu fikirlerin ikisi de öyle yabancıydı ki, bazen dişlerinin arasına takılan balık kılçıklarını çıkarmasını ya da bıçağıyla tırnaklarını kesmesini görmek tuhaf geliyordu bana. Bunlar günlük şeylerdi ve onun bu kadar gerçek olmasına henüz hazır değildim.

“Sadece merak ediyoruz” dedim.

“Biliyorum” dedi alışıldık kelimeleri alışılmadık biçimlere sokan aksanıyla.

Onun da merak ettiği şeyler vardı. İkisi ateşin biraz uzağında, Zoe'nin ateşin üzerinde reçine çevirerek elde ettiği yapışkanla su matarasını onarıyorlardı. Tüm açıklık çam sakızının keskin kokusuyla dolmuştu. Zoe mataranın derisini yere yayıp Piper da yamalarken, Paloma onları izliyordu.

“O ikisini birlikte görmek...” Piper ve Zoe'yi gösterdi, “bir ozanın şarkısının canlanışını izlemek gibi. Eski bir hikâyeye, öyle eski ki gerçekten yaşanıp yaşanmadığından emin olamazsın.”

Birlikte yerde, ateşin yakınında oturmuş, bulunduğumuz yerle evi arasında kilometrelerce uzanan denizden de engin bir uçurumun üzerinden birbirimize bakıyorduk. İkizi olan ve olmayan, ikimiz de diğerinin mitinden çıkmıştık.

İç kesimlere doğru çıktığımız yolculuğun ilk birkaç günü zorlu geçmişti, dağ geçitlerinde biriken yoğun kar biz aşağıya indikçe gri, sulu kara dönüşüyordu. Spine Dağları artık aramızda kalmıştı ve toprak karı çekmişti. Günler daha erken başlıyor, gece olunca da güneş batmayı reddediyor, ardında kıvılcık bir sis bırakarak dağların arkasında kaybolmadan önce, saatlerce ufuk çizgisinde pusuya yatıyordu. Bahar geliyordu.

Küçükken baharı özler dururdum. Soğukun ve alçak tarlaları yutan yıllık sellerin sona ermesi anlamına gelirdi bahar. Yaz kapıdaydı artık: Zach’la nehirde yüzecek, evin dışında ve anne babamızın inceleyen bakışlarından uzakta, uzun günler geçirecektik.

Ancak kısa zamanda çok şey değişmişti: Hazneler. Bomba. Ötediyar. Paloma. Bu baharın uyanışı – etrafa renk getiren yabancı çiçekler, dikenli saplarını toprağın üzerine çıkmaya zorlayan deve dikenleri – beraberinde sadece gelecekte olacakların korkusunu getirmişti.

Paloma hâlâ Zoe ve Piper’ı izliyordu.

“Büyükannem ikizleri gördüğünü iddia ederdi” dedi Paloma.

“Ötediyar’da mı?” diye sordum.

“Ötediyar değil” diye çıkıştı. Şimdiden birkaç kez düzeltmişti beni – memleketinde oraya Dağınık Adalar dediklerini biliyordum – ama hayat boyu sahip olunan bir alışkanlığı değiştirmek zordu. “Her neyse” diye devam etti, “orada yüzyıllardır kimsenin ikizi olmadı. Çok uzaktaki bazı Kuzey Adaları hariç. Keşif ekiplerimiz onları sadece yüz yıl önce buldu, dolayısıyla o zamana kadar tedavi olamadılar. İkizleri hatırladığımı söyleyen orali insanlar var. Büyükannem de

orada doğmuş. Annesinin bir ikizi olduğunu söylemişti. Ama doğru olup olmadığını bile bilmiyorum.” Hafifçe omuz silkti. “Büyükannem her zaman birazcık palavracı olmuştur.”

Güneydoğuya, New Hobart’a doğru yol alan sadece dördümüzdü: Ben, Piper, Zoe ve Paloma. Thomas ve tayfası, tamirata devam etmek ve gemiyi Meclis filolarının devriyelerinden uzak tutmak için, kıyıda Rosalind’le kalmıştı.

Her gece ateşin etrafında, Paloma’ya adak sunar gibi sorularımızı soruyorduk. Cevaplamak için elinden geleni yapıyordu ama ne zaman ona ikiz doğumları nasıl sonlandırdıklarını sorsak, söyleyecek sözü kalmıyordu.

“Bu konudaki ayrıntıları bilmiyorum” diyordu. “Bütün bunlardan doktorlar sorumlu. Bu meseleyle başka kimsenin uğraşmasına izin yok. Doktorlar gelip ilacı veriyor: Tüm yeni doğan bebekler için enjeksiyon ve radyasyonun daha kötü olduğu dış adalardan olanlar için on iki yaşına gelince bir doz daha.”

“Ve işte buradayız...” dizinin hemen altında biten sağ bacağına baktı, “hepimizde böyle bir şey var. İkizler yok. Ve senin gibi hiç kimse yok.” Zoe’ye işaret etti. Zoe’ye ve onun bozulmamış Alfa bedenine bakarken gözlerinde apaçık bir merak vardı. Ötediyar ve Gemi sakinlerinin keşfettiği üzere, ikiz doğumların sona erdirilmesinin bir bedeli vardı. İkizler olmayınca, herkes patlamanın getirdiği mutasyonlardan payına düşeni taşıyordu. Alfaların her şeyden çok değer verdiği bozulmamış bedenler yoktu artık.

Paloma, Ötediyar doktorlarından buradaki birçok insanın Meclis’ten söz ettiği biçimde bahsediyordu: Saygıyla karışık

korkuyla. “Merkezi bir hükümetimiz yok; sadece çeşitli ada meclislerinden oluşan bir konfederasyonun varlığından söz edilebilir. Ama tüm adalar ilacı Blackwater’daki doktorlardan alıyor. Bence konfederasyon bile gerçekte doktorlara itaat ediyor. İkiz vebasını sona erdiren ve tekrar ortaya çıkmasını önleyen onlar.”

“Peki ya başka makineler?” diye sordu Piper. “Elektrik?”

Başını iki yana salladı. “Burada olduğu gibi bizde de tasfiyeler oldu.” Ona tabudan söz etmiştik: Patlamadan sonra, hayatta kalanların mutasyona uğramış bedenleri kadar somut bir biçimde ortaya çıkan korkudan. Patlama hakkında pek bir şey bilmiyorduk ama patlamaya sebep olanın makineler olduğunu biliyorduk. Patlamadan sağ çıkan birkaç makine de tasfiyeler sırasında yok edilmişti. Şimdi, yani dört yüz yıl sonra bile, Önceki Zaman’a ait makinelerin herhangi bir kalıntısı insanların ürkmesine neden oluyordu.

“Geldiğim yerde” diye devam etti Paloma, “Buna Temizlik diyorlar. Bizi tedavi edemeyen ya da bize hizmet edemeyen tüm makineler – yasa böyleydi. Çoğu patlama sırasında ya yok olmuştu ya da enerji olmadığı için harabeye dönmüşlerdi. Bizde olmayan bir yakıtla çalışıyorlardı. İnsanlar toprağı kazıp çıkarırmış onu – bir tür petrol. Ama patlamada...” omuz silkip iki elini de havaya kaldırdı, boştu elleri, “yanabilecek olan her şey yandı. Petrol sahaları sekiz yıldan uzun bir süre boyunca yanmaya devam etmiş. Blackwater’ın kuzeyinde ise, yer altında elli yıldan uzun süre boyunca yandığı söylenen bir kömür damarı var. Söylenenlere göre onu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş.”

“Peki ya şimdi?” dedi Piper.

“Pek fazla makine kalmadı. İletişim makineleri uzun süre önce devre dışı kaldı. Belki de Konfederasyon yüzyıllar boyunca gönderdiği mesajlara hiç cevap alamayınca bu zahmetli çalışmaya bir son vermiştir. Şu sıralar sadece doktorların makineleri var. Böyle şeyler üzerinde çalışıyorlar” yeniden bacağına, titizlikle yuvasına yerleştirilmiş takma uzvuna baktı. “Bir de çoğu kış ortaya çıkan vebaya karşı ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Ötediyar’da yaşayan kaç kişi var?” diye sordu Zoe.

“Kuzey Adaları’nı da sayarsak mı? Bir milyon kadar. Tam olarak bilmek zor. Dediğim gibi, yüzlerce ada var, bazıları Blackwater’dan deniz yoluyla günlerce uzakta; Kuzey Adaları ve Güney Takımadası’na gitmekse haftalar alır.”

Paylaştığımız battaniyeyi biraz yana çekip takma bacağına çıkarmak için eğildi. Sert bir tokayla, dizinin hemen altından çözüldü. Pantolonu dizlerine kadar katlanmıştı, derisinden, etten çıkan çelik bir kemik gibi, bir çubuğun ucu çıkıyordu ve takma bacak bunun üzerine oturuyordu. Çubuğun çevresinde yara izleri vardı ama Piper’in eli ve kolundaki gibi derin savaş yaraları değildi; beyaz teninde pembe görünen, ince ve düzgün bir çizgiydi. Yara izi kabarık da değildi, öyle pürüzsüzdü ki, parmağınızı üzerinden geçerseniz hissedebileceğinizden emin değilim. Bütün bunlar aklıma Kip’i getiriyordu; yara izi öyle kuruzlukla gizlenmişti ki, meraklı ellerim bile keşfedememişti onu.

Paloma bacağına ilk birkaç kez çıkarıp da yanına, yere koyduğunda, rahatsız edici gelmişti bu bana. Daha önce de koparılmış uzuvlar görmüştüm ve yere atılan bacağı görmek, adadaki çarpışmanın ya da New Hobart’ın dışındaki karların içinde bekleyen ceset kalıntılarının anılarıyla yüzümü buruşturmama neden oluyordu. Ama takma bacağına soğuk bir